

Valmuens Hemmelighed

En fortælling af Gert Grube

Det var hen på eftermiddagen, og solen begyndte at kaste lange skygger ned over en kirkegård, hvor en sørgende mor stod ved en grav. Hun havde mistet sin eneste søn under en forfærdelig krig, hvor titusinder måtte bøde med livet.

Foran gravstenen var der anbragt et lille hvidt trækors, hvorpå der var fastgjort en blomst i finér og med røde kronblade.

Moderen forstod ikke, hvorfor det lille trækors skulle dekorerer med netop den blomst, så hun ville spørge graveren, der arbejdede et stykke derfra.

Stille og næsten ubemærket bevægede hun sig hen til manden. Da hun standsede, kiggede graveren i mødekommende op på hende og gav til kende, at han var forberedt på en samtale.

"Hvorfor har I anbragt de små hvide kors med den røde blomst ved gravstenene"? lød spørgsmålet.

"Det skal forestille en valmue, og det er fordi, vi betragter valmuen som en smuk blomst med nogle fantastiske egenskaber. Den bærer på en hemmelighed, som kun få er klar over. Dens frø er meget olieholdigt, og det betyder, at det modsat mange andre frø kan ligge gemt i jorden i lang tid uden at miste sin spirekraft. Gennem århundreder har det været symbolet på det nye liv. Selv på en brakmark vil den skyde op, ja, den kan få sin helt egen mark ved braklægning af et stykke jord, og det er et almindeligt syn at se den vokse helt alene, selv om noget jord er blevet endevendt.

Prøv at kigge på marken derovre. Der har du et af de smukkeste syn i et landskab. De mange valmuer farver hele området rødt. Men glæd dig kun over synet, og lad være med at plukke den, for blomsten er en "nok se, men ikke røre"-blomst. Man kan godt forsøge at plukke en buket, men lige så snart den kommer ind i stuen, falder bladene af. Blomsten trives bedst i landskabet på dens egen rod.

Kvinden takkede for den udmærkede forklaring og vandrede over mod kirkegårdsdiget, hvorfra hun bedre kunne se den smukke valmuemark med enkelte hvide kamilleblomster. Et betagende syn. Længe stod hun og betragtede alle valmuerne, der duvede lidt i vinden.

I stedet for at gå tilbage til gravstedet ville hun lige kigge ind i kirken. Rummet gjorde noget ved hende. Det talte til hendes følelsesliv og påvirkede også hendes tanker. Hun følte en stærk trang til at bede.

Hun bad stille for sig selv, mens hun gik frem mod alteret. Her var et smukt maleri som viste et motiv fra jødernes påske, hvor det røde blod fra et slagtet lam blev strøget på dørstolperne. Under billedet stod: Lammets blod har mit dødræ tegnet, mig beseglet, mig beseglet, jeg er hans.”

Ud af det ene vindue i kirken, kunne hun samtidig se brakmarken med de røde valmuer på. Kombinationen af maleriet og valmuerne gav hende næsten en hel åbenbaring. De blodrøde valmuer blev for hende et stærkt symbol på det nye liv, der ville spire frem, når menneskelivet ebbede ud. Nu forstod hun symbolet i det lille hvide kors med blomsten. Her var noget, som aldrig kunne dø. Det evige livs håb.

Pludselig opdagede hun, at hun ikke var alene inde i kirken, graveren var der også, for han skulle ringe solen ned. Hun kunne ikke lade være med begejstret at referere til sin oplevelse i kirken, og graveren glædede sig med hende. Nu så hun, at døbefonden var uden dåbsfad og henvendte sig igen til graveren, som villigt forklarede, at det var blevet stjålet for en del år siden, så de siden tyveriet kun havde anvendt en bulet metalskål under dåbshandlingen.

Solen blev ringet ned, og kvinden skulle lige se til graven endnu engang. Mens hun stod der foran graven og kiggede på den lille valmue af finér, fik hun den idé at skænke et dåbsfad til kirken, og dets form skulle være som en valmue for at minde om det nye liv, når vi i dåben bliver begravet med Kristus, for med ham igen at opstå til et helt nyt liv. Dåbsfadet blev bestilt og fik inskriptionen: Jeg er opstandelsen og livet – en livgivende forvandling som i valmuens frø.